

mernega, je to, da »učenci« retrospektivno prepoznajo oz. identificirajo dvoje: 1) nove pomembne oblike znanja, spretnosti in razumevanja, ki so si jih pridobili zunaj predpisanega kurikularnega okvira; 2) proces pridobivanja le-teh. To je razlika med namernim samousmerjajočim učenjem in vsemi drugimi nenamernimi (nerazvidnimi) oblikami učenja.

Eden od bralcev inačice tega članka je pripomnil, da pojma neformalno in formalno učenje nista uveljavljena pojma na področju znanosti o edukaciji ter da bi moral terminologijo v članku poenotiti in uporabljati samo uveljavljene pojme, to pa so po njegovem mnenju *formalno izobraževanje*, *neformalno izobraževanje* ter *priložnostno učenje*. Vendar tega ne morem storiti. Razloge za to bom pojasnil v naslednjih vrsticah, saj mislim, da bo ta pojasnitev pomagala tudi še kakšnemu drugemu bralcu tega članka, da ga bo lahko bolje razumel.

Formalno učenje je že tako izobraževanje. Torej lahko pojem formalnega učenja reduciramo na pojem formalnega izobraževanja. Ne moremo pa pojma neformalno učenje reducirati na pojem neformalno izobraževanje, saj obstaja neformalno učenje, ki ni izobraževanje, se pravi neformalno učenje, v katerega ni vključen učitelj (mentor, trener). Trodelna delitev (formalno izobraževanje, neformalno izobraževanje, priložnostno učenje), ki je po mnenju kritičnega bralca uveljavljena na področju edukacije, izhaja iz delitve učenja na formalno učenje, ki je formalno izobraževanje, ter na neformalno učenje, ki se deli na neformalno učenje, ki je izobraževanje, in na neformalno učenje, ki ni izobraževanje in se imenuje priložnostno učenje. Pri takšni delitvi pojmov se potemtakem zdi, da je vse učenje (ki je relevantno za znanost o edukaciji) zajeto s trodelno delitvijo. Vendar pa se pri analizi, ki sem jo podal v tem članku (in ki se opira na Livingstona (2007)), izkaže, da obstaja tudi priložnostno učenje, ki je izobraževanje (in ne samo priložnostno učenje, ki ni izobraževanje). Analiza razkriva tudi, da obstajata dve vrsti priložnostnega učenja: samousmerjajoče in ne-samousmerjajoče. Prvo je lahko izobraževanje (prisoten učitelj, mentor, trener) ali pa učenje, ki ni izobraževanje (ni prisoten mentor, učitelj, trener). Ne-samousmerjajoče učenje je kot tako že izobraževanje.

Skratka, pojmovna shema, ki je podana v tem članku, se od trodelne delitve (ki je po mnenju kritičnega bralca uveljavljena na področju znanosti o edukaciji) razlikuje po tem, da je bogatejša oziroma finejša od trodelne in iz katere – v nasprotju z »uveljavljeno« trodelno delitvijo – izhaja, da obstaja tudi priložnostno učenje, ki je izobraževanje. Zato v tem članku podane pojmovne sheme ne moremo reducirati na »uveljavljeno« trodelno shemo. Še več, menim, da je potrebno uporabljati tu-